

Sygn. akt **IC 1177/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Sławomir Splitt

Protokolant: Jolanta Migot

po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2018 r. w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa **Agencji Mienia Wojskowego w W.**

przeciwko **G. H.**

z udziałem **Gminy M. G.** jako interwenienta ubocznego po stronie powodowej

o eksmisje

I. nakazuje pozwanemu **G. H.**, aby opuścił, opróżnił z rzeczy reprezentujących jego prawa i wydał powodowi **Agencji Mienia Wojskowego w W.** lokal mieszkalny numer (...), znajdujący się w budynku położonym w G. przy ulicy (...);

II. ustala, iż pozwanemu G. H. przysługuje prawo do lokalu socjalnego i nakazuje wstrzymanie wykonania wobec niego punktu I wyroku do czasu przedstawienia mu przez Gminę M. G. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego;

III. odstępuje od obciążania pozwanego G. H. kosztami procesu w stosunku do powoda i interwenienta ubocznego po stronie powodowej;

IV. koszty postępowania w zakresie obejmującym opłatę sądową, od której uiszczenia zwolniony był powód przejmują na rachunek Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni.

Sygn. akt IC 1177/17

UZASADNIENIE

Powódka Agencja Mienia Wojskowego pozewem z dnia 15 listopada 2017 r. skierowanym przeciwko G. H. na zasadzie przewidzianej w art. 29a i 29b ust. 2 ustawy z dnia 22 czerwca 1995r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej wniosła o nakazanie pozwanemu, aby opuścił i opróżnił z rzeczy reprezentujących jego prawa lokal mieszkalny oznaczony nr (...) położony w G. przy ul. (...) i aby wydał przedmiotowy lokal do rąk powódki oraz orzeczenie o uprawnieniu pozwanego do otrzymania lokalu socjalnego.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że jej podstawowym zadaniem jest gospodarowanie powierzonym mieniem Skarbu państwa. Powódka zajmuje się między innymi zakwaterowaniem żołnierzy i innych osób uprawnionych, a także ich rodzin. W tym celu Dyrektor Oddziału (...) zawiera z uprawnionymi osobami umowy najmu lokali mieszkalnych lub wydaje decyzję przydziału kwatery.

Lokal mieszkalny nr (...) położony w budynku mieszkalnym nr (...) przy ul. (...) w G. na podstawie imiennego nakazu przydziału osobnej kwatery stałej nr 78/66 z dnia 22 kwietnia 1966r. został przydzielony ojcu pozwanego – starszemu bosmanowi C. H..

Przy ustalaniu rozmiaru osobnej kwatery stałej uwzględniono krewnych starszego bosmana C. H. – żonę E. oraz córkę B. i syna G.. Po śmierci C. H. w przedmiotowym lokalu pozostała żona zmarłego E. H., której bezterminowo przysługiwało uprawnienie do wojskowej renty rodzinnej. W konsekwencji powyższego – na zasadzie przewidzianej w art. 30 ust. 1 w związku z art. 24 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 22 czerwca 1995r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w ówczesnym brzmieniu – Dyrektor Oddziału Terenowego Wojskowej Agencji Mieszkaniowej w G. decyzją nr (...) z dnia 28 kwietnia 1999r. przydzielił E. H. przedmiotową kwatere.

Powódka wskazała, że G. H. nie posiadał wówczas uprawnień do wojskowej renty rodzinnej, wobec czego nie był osobą uprawnioną do kwatery w rozumieniu ówczesnie obowiązujących przepisów – co zostało w decyzji nr (...) wyraźnie wskazane.

W dniu 26 sierpnia 2000 r. zmarła E. H. – jako jedyna uprawniona do zajmowania przedmiotowego lokalu mieszkalnego.

Pomimo wszczynania kolejnych postępowań administracyjnych, toczonych na podstawie zmieniających się stanów prawnych, G. H. nie udało się uzyskać tytułu prawnego do zajmowania przedmiotowego lokalu. Decyzją nr (...) z dnia 23 maja 2012r.

Dyrektor Oddziału (...) Wojskowej Agencji Mieszkaniowej w G., po raz kolejny odmówił pozwanemu przyznania prawa do zamieszkiwania w lokalu mieszkalnym nr (...) przy ul. (...) w G., z uwagi na brak wskazania przez pozwanego okoliczności, które mogłyby uzasadniać przyznanie mu prawa do lokalu ze względu na wyjątkową sytuację. Przedmiotowa decyzja stała się prawomocna z dniem 10 czerwca 2012r.

W związku z koniecznością zakończenia postępowania w przedmiocie obowiązku opróżnienia zajmowanego lokalu mieszkalnego, Dyrektor Oddziału (...) Wojskowej Agencji Mieszkaniowej w G. pismem z dnia 28 czerwca 2012r. zwrócił się do pozwanego G. H. o przedstawienie i udokumentowanie aktualnej sytuacji życiowej. W odpowiedzi na powyższe pismo pozwany przedstawił decyzję nr (...) z dnia 18 kwietnia 2012r. wydaną przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G., na mocy której pozwany jest uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy oraz dokumentację medyczną uzasadniającą przyznanie renty.

W konsekwencji powyższego Dyrektor Oddziału (...) Wojskowej Agencji Mieszkaniowej w G. decyzją nr (...) z dnia 19 września 2012r. umorzył postępowanie w sprawie opróżnienia lokalu przez pozwanego, jako że zgodnie z zasadą przewidzianą w art. 45 ust. 5 ustawy z dnia 22 czerwca 1995r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej opróżnienie lokalu przez rencistę następuje poprzez skierowanie do sądu powszechnego pozwu o opróżnienie lokalu mieszkalnego, o orzeczenie o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego, o wezwanie do udziału w postępowaniu gminy oraz zasądzenie odszkodowania, nie zaś na podstawie decyzji o opróżnieniu lokalu.

Zgodnie z przepisem art. 29b ustawy z dnia 22 czerwca 1995r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej – osoby inne niż żołnierz zawodowy, które zamieszkują kwatery albo inne lokale mieszkalne są obowiązane do ich opróżnienia w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia wezwania właściwego Dyrektora Oddziału (...). W przedmiotowej sprawie wezwanie do opuszczenia, opróżnienia i przekazania lokalu mieszkalnego zostało skierowane do pozwanego w dniu 26 kwietnia 2017 r. i doręczone na adres pozwanego w dniu 12 maja 2017 r., wobec czego termin do opróżnienia lokalu upłynął bezskutecznie w dniu 12 czerwca 2017r., gdyż pozwany do dnia dzisiejszego nie wydał lokalu w stanie wolnym do rak powódki.

W przedmiotowej sprawie znajduje zastosowanie art. 45 ust. 3, zgodnie z którym w przypadkach osoby uprawnionej do uzyskania lokalu socjalnego tj.: kobiety w ciąży, małoletniego, osoby niepełnosprawnej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (t.j. Dz.

U. z 2016r., poz. 2046) lub ubezwłasnowolnionej, obłożnie chorego – osoby, która dysponuje dokumentem urzędowym lub zaświadczeniem lekarskim stwierdzającym stan zdrowia, w którym chory bez narażenia życia lub zdrowia nie może prowadzić normalnej egzystencji, a w szczególności nie jest zdolny do podjęcia żadnej pracy, wydanym nie wcześniej niż miesiąc przed wykonaniem przymusowego wykwaterowania, emeryta i rencisty oraz osób wspólnie z nimi zamieszkujących – Dyrektor Oddziału (...) kieruje do sądu powszechnego pozew o opróżnienie lokalu mieszkalnego, orzeczenie o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego, o wezwanie gminy do udziału w postępowaniu oraz zasądzenie odszkodowania. Powódka ponadto wskazała, że nie proponowała pozwanemu lokalu zamiennego, ponieważ zgodnie z obowiązującymi przepisami nie ma ona takiego obowiązku.

Pozew – k. 2-5

Z dniem 28 grudnia 2017r. Gmina M. G. na podstawie art. 76 kpc w związku z art. 15 ust. 3 ustawy z dnia 21 czerwca 2001r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i zmianie kodeksu cywilnego (j.t. Dz. U. 2016, 1610 z późn. zm.) wystąpiła z interwencją uboczną po stronie powodowej i wniosła o uwzględnienie powództwa, ustalenie, że pozwanemu nie przysługuje prawo do lokalu socjalnego, zasądzenie od pozwanego na rzecz interwenienta ubocznego Gminy M. G. kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu interwenient uboczny wskazał, że wniesionym pozvem, powód domaga się nakazania od pozwanego wydania lokalu. W razie uwzględnienia powództwa z mocy art. 14 wyżej cytowanej ustawy Sąd może orzec o uprawnieniu do lokalu socjalnego. Przyznanie zaś takiego lokalu obciąża Gminę M. G.. Z treści uzasadnienia pozwu wynika, że pozwany nie posiada tytułu prawnego do lokalu. Interwenient uboczny wskazał, że nie posiada informacji, by istniały jakiegokolwiek przesłanki uzasadniające przyznanie lokalu socjalnego. Dlatego też uzasadnionym i koniecznym stał się zgłoszony na wstępie wnioski o ustalenie, że pozwanemu nie przysługuje prawo do lokalu socjalnego.

Interwencja uboczna po stronie powodowej – k. 47

Pismem z dnia 29 lutego 2018 r. zatytułowanym zażalenie, pozwany stwierdził, że powództwo wniesione przez powódkę w sprawie o eksmisję jest dla niego krzywdzące. Wskazał, że jest rencistą I grupy i nie może podjąć żadnej pracy, oprócz tego jest śmiertelnie chory i rokowanie na jego życie opiewa na okres 2-3 lat. Wskazał, że chce spędzić ostatnie lata w spokoju bez nękania jego osoby przez powódkę. Pozwany zobowiązał się do dostarczenia na najbliższą rozprawę dokumentów o stanie jego zdrowia.

Pismo pozwanego – k. 57

Na rozprawie w dniu 7 marca 2018r. pełnomocnik powódki oświadczył, iż pozwanemu przysługuje prawo do lokalu socjalnego jako osobie niepełnosprawnej, co znajduje potwierdzenie w orzeczeniu lekarza orzecznika ZUS o całkowitej niezdolności do pracy.

Pełnomocnik powódki wniósł i wywodził jak dotychczas i wniósł o przyznanie lokalu socjalnego dla pozwanego.

Pozwany wniósł i wywodził jak dotychczas, wskazał, iż mieszkanie nie jest zdewastowane, dbał o nie i zależy mu na nim.

E-protokół z rozprawy z dnia 7 marca 2018r. – k. 84

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka Agencja Mienia Wojskowego z siedzibą w W. głównie zajmuje się gospodarowaniem powierzonym mieniem Skarbu Państwa. Powódka zajmuje się m.in. zakwaterowaniem żołnierzy i innych osób uprawnionych, a także ich rodzin. Dyrektor Oddziału (...) zawiera z uprawnionymi osobami umowy najmu lokali mieszkalnych lub wydaje decyzje przydziału kwatery.

Z dniem 1 października 2015r., Wojskowa Agencja Mieszkaniowa połączyła się z Agencją Mienia Wojskowego. Połączenie nastąpiło przez przejęcie Agencji Mienia Wojskowego przez Wojskową Agencję Mieszkaniową. W związku z tym, Wojskowa (...) przejmująca Agencję Mienia Wojskowego, wstąpiła we wszystkie prawa i obowiązki Agencji Mienia Wojskowego, w tym wynikające z koncesji. Po połączeniu, otrzymała nazwę Agencja Mienia Wojskowego.

/okoliczności bezsporne, ponadto dowód: poświadczona kopia odpisu pisma Ministra Obrony Narodowej – k. 7, poświadczona kopia odpisu aktu powołania – k. 9/

Na podstawie imiennego nakazu przydziału osobnej kwatery stałej nr 78/66 z dnia 22 w kwietnia 1966r. został przydzielony ojcu pozwanego - starszemu bosmanowi C. H. lokal mieszkalny nr (...) położony w budynku mieszkalnym nr (...) przy ul. (...) w G..

Przy ustalaniu rozmiaru osobnej kwatery stałej powódka uwzględniła krewnych starszego bosmana C. H. – jego żonę E. oraz ich dzieci – córkę B. i syna G..

Po śmierci starszego bosmana C. H. w lokalu pozostała jego żona – E. H., której bezterminowo przysługiwało uprawnienie do wojskowej renty rodzinnej.

/okoliczności bezsporne/

Decyzją nr (...) z dnia 28 kwietnia 1999r. Dyrektor Oddziału Terenowego Wojskowej agencji Mieszkaniowej w G. przydzielił E. H. – matce pozwanego, przedmiotową kwatere. W tym czasie, pozwany nie posiadał uprawnień do wojskowej renty rodzinnej.

/dowód: poświadczona kopia decyzji nr (...) – k. 13/

W dniu 26 sierpnia 2000r. zmarła matka pozwanego – E. H., jako jedyna uprawniona do zajmowania lokalu mieszkalnego nr (...) położonego przy ul. (...) w G..

/dowód: poświadczona kopia odpisu skróconego aktu zgonu – k. 14/

W dniu 5 czerwca 2006r. pozwany wystąpił do Ministra Obrony Narodowej za pośrednictwem Dyrektora Oddziału (...) w G. z wnioskiem o wydanie na jego rzecz decyzji o prawie zamieszkiwania w zajmowanym przez niego wraz z konkubiną i synem lokalu mieszkalnym.

Pismem z dnia 15 września 2009r. Dyrektor Pionu Mieszkaniowego i (...) Wojskowej Agencji Mieszkaniowej odmówił przedstawienia Ministrowi Obrony Narodowej przedmiotowej sprawy, argumentując swą odmowę brakiem istnienia przesłanek wyjątkowości w przedstawionej sytuacji. O powyższym, pozwany został poinformowany pismem z dnia 20 października 2006r.

Pozwany w kolejnych wystąpieniach z dnia 4 grudnia 2006r, 20 marca 2007r., 16 maja 2007r. oraz 24 sierpnia 2007r. również nie udokumentował istnienia przesłanek, umożliwiających wystąpienie.

Pomimo wszczynania kolejnych postępowań administracyjnych, pozwanemu nie udało się uzyskać tytułu prawnego do zajmowania przedmiotowego lokalu.

Decyzją nr (...) z dnia 23 maja 2012r. Dyrektor Oddziału (...) Wojskowej Agencji Mieszkaniowej w G. po raz kolejny odmówił pozwanemu przyznania prawa do zamieszkiwania w lokalu nr (...) przy ul. (...) w G., z uwagi na brak wskazania przez pozwanego okoliczności które mogłyby uzasadniać przyznanie mu prawa do lokalu ze względu na wyjątkową sytuację.

Decyzja uprawomocniła się z dniem 10 czerwca 2012 r.

Pismem z dnia 28 czerwca 2012r. – Dyrektor Oddziału (...) Wojskowej Agencji Mieszkaniowej w G. zwrócił się do pozwanego o przedstawienie i udokumentowanie aktualnej sytuacji życiowej.

W odpowiedzi na pismo, pozwany przedstawił decyzję nr (...) z dnia 18 kwietnia 2012r. wydaną przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G., na mocy której pozwany jest uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy oraz dokumentację medyczną uzasadniającą przyznanie renty.

W dniu 18 kwietnia Lekarz Orzecznik ZUS orzekł, że pozwany jest częściowo niezdolny do pracy okresowo do dnia 30 kwietnia 2014r. Również, pozwanemu przysługiwała renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy do dnia 30 kwietnia 2014r.

Decyzją nr (...) z dnia 19 września 2012r. – Dyrektor Oddziału (...) Wojskowej Agencji Mieszkaniowej w G. umorzył postępowanie w sprawie opróżnienia lokalu przez pozwanego.

/dowód: poświadczona kopia decyzji nr (...) – k. 15-17, decyzja ZUS znak: (...) -1/25/I – k. 18, poświadczona kopia decyzji nr (...) – k. 27-28/

Z dniem 26 kwietnia 2017 r. powódka skierowała do pozwanego wezwanie (doręczone w dniu 12 maja 2017r.) do opuszczenia, opróżnienia i przekazania lokalu mieszkalnego w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia tego wezwania. Termin upłynął bezskutecznie w dniu 12 czerwca 2017r.

/dowód: poświadczona kopia wezwania przedsądowego do opuszczenia, opróżnienia i przekazania lokalu mieszkalnego – k. 29-30, poświadczona kopia zpo – k. 31/

Pozwany od 2012 r. jest leczony z powodu stwierdzenia u niego w wyniku zespołu zależności alkoholowej, marskości wątroby w przebiegu przewlekłego wirusowego zapalenia wątroby HCV i poalkoholowej.

Oprócz schorzenia w postaci uszkodzenia wątroby, pozwany także choruje na łuszczycę, stwierdzono u niego nadciśnienie tętnicze, nadciśnienie wrotne i problemy z kręgosłupem i zwyrodnieniem stawów.

Orzeczeniem lekarza Orzecznika ZUS z dnia 20 czerwca 2016 r. ustalono, że pozwany jest całkowicie niezdolny do pracy do dnia 30 czerwca 2019 r. W chwili obecnej pozwany otrzymuje rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

Pozwany zamieszkuje sam, otrzymuje rentę w wysokości 1.500,00 złotych objętą zajęciem komorniczym w kwocie około 500 złotych. Na leki pozwany wydaje około 300,00 złotych. Nie ma żadnych oszczędności.

/dowód: zeznania pozwanego – k. 83v nagranie czas: 00:18:25 eprotokół – k. 84, kopia dokumentacji medycznej – k. 60-72, kopia orzeczenia lekarza orzecznika ZUS – k. 81, kopia legitymacji – k. 82/

Sąd zważył, co następuje:

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył, że żądanie powódki zasługiwało na uwzględnienie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie okoliczności bezspornych, zeznań pozwanego- G. H., jak również na podstawie złożonych dokumentów do akt sprawy.

Dokumenty prywatne Sąd ocenił na podstawie art. 245 k.p.c. Wynika z niego, że dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie w nim zawarte. Sąd nie znalazł podstaw do podważenia wiarygodności przedmiotowych dowodów, przy czym ich prawdziwość, jak również autentyczność nie była kwestionowana przez strony postępowania.

Sąd dał wiarę zeznaniom pozwanego w zakresie w jakim powyższe znajdowały potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym sprawy.

Zgodnie z treścią art. 29b ustawy o zakwaterowaniu sił zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 22 czerwca 1995r. (Dz.U. nr 86, poz. 433 w popr. brzmieniu) 1. Osoby inne niż żołnierz zawodowy, które zamieszkują kwatery albo inne lokale mieszkalne, są obowiązane do ich opróżnienia w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia wezwania właściwego dyrektora oddziału regionalnego. Przepis art. 41 ust. 5 stosuje się odpowiednio.

2. W przypadku nieopóżnienia lokalu mieszkalnego w ustalonym terminie, dyrektor oddziału regionalnego kieruje do sądu powszechnego pozew o opróżnienie lokalu mieszkalnego, a w przypadkach, o których mowa w art. 45 ust. 3, również o wezwanie gminy do udziału w postępowaniu.

Z kolei, art. 45 ust. 3 pkt 3 i 5 ustawy o zakwaterowaniu sił zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 22 czerwca 1995 r. do opróżnienia lokalu mieszkalnego, miejsca w internacie albo kwatery internatowej przez osobę niepełnosprawną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej, emeryta i renciście nie wydaje się decyzji o opróżnieniu lokalu mieszkalnego, miejsca w internacie albo kwaterze internatowej. W takim przypadku dyrektor oddziału regionalnego kieruje do sądu powszechnego pozew o opróżnienie lokalu mieszkalnego, orzeczenie o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego, o wezwanie do udziału w postępowaniu gminy oraz zasądzenie odszkodowania.

Z kolei zgodnie z art. 5 pkt 2 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej i zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. 1997 nr 123, poz. 776 w popr. brzmieniu) orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o całkowitej niezdolności do pracy, ustalone na podstawie art. 12 ust. 2 ustawy wymienionej w pkt 1, jest traktowane na równi z orzeczeniem o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności.

W powyższej sprawie powód wykazał, iż pozwanemu nie przysługuje prawo do zajmowanego przez niego lokalu mieszkalnego. Pozwany takiego uprawnienia nie uzyskał w toku zamieszkiwania, zaś decyzją nr (...) z dnia 23 maja 2012r. Dyrektor Oddziału (...) Wojskowej Agencji Mieszkańowej w G. po raz kolejny odmówił pozwanemu przyznania prawa do zamieszkiwania w lokalu nr (...) przy ul. (...) w G., z uwagi na brak wskazania przez pozwanego okoliczności które mogłyby uzasadniać przyznanie mu prawa do lokalu ze względu na wyjątkową sytuację.

Powyższa decyzja stała się ostateczna, a Sąd w niniejszym postępowaniu nie dokonuje ponownej weryfikacji przesłanek uznania, iż pozwanemu prawo do lokalu nie przysługuje, a jedynie ocenia czy stanowisko powoda co do braku uprawnienia pozwanego znajduje odzwierciedlenie w decyzjach wydanych w toku prowadzonego postępowania administracyjnego.

Tym samym decyzja, która stała się ostateczna z dniem 10 czerwca 2012 r. jest wiążąca co do skutków prawnych, jakie na jej gruncie powstały.

W tej sytuacji w świetle powołanych przepisów Sąd uznał żądanie powódki za uzasadnione i powództwo w całości uwzględnił.

W świetle poczynionych ustaleń Sąd znalazł podstawy do ustalenia, że pozwanemu służy prawo do lokalu socjalnego.

W pozwie powód powoływał się na to, iż pozwanemu przysługuje prawo do renty, niemniej jednak złożona przez powoda decyzja o przyznaniu renty była decyzją czasową, nie obejmującą już chwili obecnej. Niemniej jednak na rozprawie pozwany przedłożył dokumenty wskazujące na zaistnienie przesłanki niepełnosprawności, jak również na przysługujące mu w dalszym ciągu uprawnienie do renty.

Orzeczeniem lekarza Orzecznika ZUS z dnia 20 czerwca 2016 r. ustalono, że pozwany jest całkowicie niezdolny do pracy okresowo do dnia 30 czerwca 2019 r., co w myśl art. 5 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej i zatrudnianiu osób niepełnosprawnych jest traktowane na równi z umiarkowanym stopniem niepełnosprawności.

Ponadto orzeczenie takie stanowi podstawę do przyznania renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, na co również powołał się pozwany przedkładając legitymację emeryta - rencisty z datą ważności do dnia 30 czerwca 2019 roku.

Tym samym należało uznać, iż zaistniały przesłanki obligatoryjne do przyznania pozwanemu prawa do lokalu socjalnego zgodnie z treścią art. 45 ust. 3 ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, a jednocześnie wstrzymania wykonania wyroku eksmisyjnego do czasu przedstawienia przez Gminę M. G. oferty najmu lokalu socjalnego.

W ocenie Sądu przyznanie pozwanemu lokalu socjalnego w sposób wystarczający chroni prawa pozwanego. Tym samym nie istniała podstawa do oddalenia powództwa w oparciu o zasady współżycia społecznego. Należy wskazać, iż twierdzenie pozwanego, iż pozostało mu 2-3 lata życia nie znajduje potwierdzenia w dokumentacji medycznej, jak również w umiarkowanym stopniu niepełnosprawności. Jednocześnie należy zauważyć, iż za stan pozwanego, w części jest współodpowiedzialny sam pozwany, albowiem jak wynika z treści dokumentacji marskość wątroby powstała w przebiegu przewlekłego wirusowego zapalenia wątroby HCV, ale i na tle uzależnienia alkoholowego.

Zatem mając na uwadze treść powyższych przepisów, Sąd orzekł jak w punkcie II wyroku.

W przedmiotowej sprawie Sąd odstępując od obciążania pozwanego kosztami procesu w stosunku do powódki i interwenienta ubocznego miał na uwadze jego aktualną sytuację majątkową. Pozwany w chwili obecnej nie jest zdolny do zarobkowania, a otrzymywana przez niego renta w kwocie 1.500,00 złotych jest objęta do 500 złotych zajęciem komorniczym. Ponadto pozwany wydaje na leki około 300 złotych, co znajduje uzasadnienie w stanie zdrowia pozwanego i stwierdzonych u niego dolegliwościach.

Mając na względzie powyższe okoliczności Sąd na mocy art. 102 k.p.c orzekł jak w punkcie III wyroku.

W punkcie IV wyroku koszty postępowania w zakresie obejmującym opłatę sądową, od której uiszczenia zwolniona była powódka Sąd postanowił przejąć na rachunek Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni. Wskazać w tym miejscu należy, że zgodnie z art. 38 ustawy z dnia 10 lipca 2015r. o Agencji Mienia Wojskowego, powódka zwolniona jest z opłat sądowych w sprawach cywilnych dotyczących Mienia Skarbu Państwa. Sąd jednak mając na uwadze aktualną sytuację majątkową pozwanego, postanowił przejąć te koszty, odstępując od obciążania nimi pozwanego.